

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1105/2022
22.03.2023. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Бранко Божиновић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Шумкарац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4627/21 од 30.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4627/21 од 30.09.2021. године у побијаном делу става другог изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1983/20 од 15.04.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 05.03.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је главни тужбени захтев којим је тражено обавезивање тужене да тужиоцу на име накнаде за употребу туђе ствари – двособног стана број ..., површине 61 м², који се налази на ... спрату стамбене зграде број ... у улици ... у ..., ..., на кп. .../... уписан у ЛН бр. ... КО ..., за период од октобра 2005. године до 31.01.2021. године исплати износ од 7.355.229,25 динара са споредним потраживањем. Ставом трећим изреке, одбијен је први евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужена по истом правном основу за временски период од новембра 2006. године до 31.01.2021. године исплати износ од 6.835.566,31 динара са споредним потраживањем. Ставом четвртим изреке, одбијен је други евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му по истом правном основу за временски период од 01.01.2012. године до 31.01.2021. године исплати износ од 4.357.173,85 динара са споредним потраживањем. Ставом петим изреке, усвојен је трећи евентуални тужбени захтев, па је тужена обавезана да тужиоцу по истом правном основу за временски период од 10.04.2018. године до 31.01.2021. године, исплати износ од 1.339.131,41 динара са законском затезном каматом почев од

31.01.2021. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 156.625,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4627/21 од 30.09.2021. године, ставом првим изреке, одбачена је као непотпуна жалба тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду П 1983/20 од 15.04.2021. године. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1983/20 од 15.04.2021. године у ставу другом, трећем и четвртном изреке. Ставом трећим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца изјављена против става петог изреке пресуде Вишег суда у Београду П 1983/20 од 15.04.2021. године. Ставом четвртим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу шестом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 1983/20 од 15.04.2021. године, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 181.625,00 динара. Ставом седмим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела који се односи на други евентуални тужбени захтев и одлуку о трошковима спора, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао пресуду у побиијаном делу на основу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена, као купац, закључила је дана 05.10.2005. године са ВВ, као продавцем купопродајни уговор, чији предмет је био двособан стан број ..., површине 61 м², у ..., улица ... број ... . У време закључења купопродајног уговора ВВ био је земљишно-књижни власник стана, те је посед стана предао тужиљи. Решењем земљишно-књижног суда тужиља је уписана у јавној књизи као власник стана дана 28.04.2006. године. Правноснажним решењем од 25.12.2008. године, утврђено је да заоставштину покојне ГГ, која је умрла дана 09.04.1995. године, чини право својине на наведеном стану и тужилац је оглашен наследником ове имовине. Пресудом Основног суда у Београду П 21101/11 од 04.02.2016. године утврђено је да су ништави купопродајни уговори закључени дана 20.03.2003. године између ГГ, као продавца и ВВ, као купца, односно дана 05.10.2005. године између ВВ, као продавца и тужене као купца, те је утврђено да је тужилац власник овог стана. Пресуду Апелационог суда у Београду Гж 7235/16 од 08.02.2018. године, којом је потврђена наведена првостепена пресуда, странке су примиле дана 10.04.2018. године.

Тужбом се захтева накнада због некоришћења стана, као последица утврђене ништавости купопродајних уговора. Примарним захтевом за исплату износа од 7.355.229,25 динара тужилац захтева накнаду за временски период од октобра месеца 2005. године када је тужена ступила у посед стана, до израде налаза вештака. Првим евентуалним захтевом за исплату износа од 6.835.566,31 динара, захтева исплату накнаде за временски период који три године претходи подношењу тужбе за утврђење ништавости уговора. Други евентуални тужбени захтев за исплату износа од 4.357.173,85 динара садржи захтев за накнаду за временски период од јануара месеца 2012. године, када се тужена у парници упустила у расправљање, а трећи евентуални тужбени захтев представља накнаду за временски период од 10.04.2018. године, као

времена када је другостепена пресуда којом су утврђени ништавост купопродајних уговора и право својине тужиоца, уручена странкама.

Одлуку о неоснованости постављених примарног, првог и другог евентуалног тужбеног захтева, нижестепени судови заснивају на становишту да је тужена постала несавесни корисник стана тек пријемом другостепене пресуде којом су утврђени ништавост купопродајних уговора и право својине тужиоца, пошто је тек тада сазнала за дефинитивну чињеницу да је тужилац власник стана. Све до тог момента постојала је неизвесност у погледу спорног права на непокретности, због чега се тужена до тог момента може сматрати савесним држаоцем ствари. Стога, тужена као савесни држалац по одредбама чланова 38. став 2. Закона о основама својинскоправних односа и чл. 219. Закона о облигационим односима, није дужна да плати накнаду за коришћење стана тужиоцу до 10.04.2018. године.

По оцени Врховног касационог суда, одлуке нижестепених судова засноване су на правилној примени материјалног права.

Тужена је на основу одредбе члана 33. Закона о основама својинскоправних односа постала власник спорног стана дана 28.04.2006. године, када је решењем надлежног земљишно-књижног суда уписана њена својина по теретном уговору закљученом са земљишно-књижним власником ВВ. Тужену је у посед стана увео продавац, па нема околности која би указивала на њену несавесност у време стицања својине на непокретности. Тужилац је оспорио ово право својине легитимишући се наследником покојне ГГ, која је умрла дана 09.04.1995. године, прилажући решење оставинског суда које је донето 25.12.2008. године. Тужена је у то време имала својину, као најширу власт над ствари, која се састоји од овлашћења власника да ствар држи, да прибира плодове и да њом располаже. По одредби члана 45. Закона о основама својинскоправних односа, право својине које одређено лице има на ствари, престаје када друго лице стекне право својине на ту ствар. Стога, супротно ревизијским наводима тужена пријемом тужбе у парници за утврђење права својине тужиоца и за предају поседа није по одредби члана 39. став 7. Закона о основама својинскоправних односа постала несавесни држалац, него тек када је сазнала за доношење правноснажне пресуде којом је утврђено право својине тужиоца на стану.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка донета је на основу одредби чланова 165. став 1, 153. став 1. и 154. ЗПП, пошто тужилац није постигао успех у овом поступку.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић